

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2014 r.

DOLiS/DEC-373/14

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 i art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267), art. 12 pkt 2, art. 22, art. 18 ust. 1 pkt 2, w związku z art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi S. dotyczącej odmowy udostępnienia danych osobowych w zakresie imienia, nazwiska, adresu zamieszkania, adresu e-mail oraz numeru IP komputera autora opinii pt.: „[...]” przez administratora portalu internetowego T. Sp. z o.o.,

- 1) nakazuję T. Sp. z o.o. udostępnienie na rzecz S. danych osobowych autora opinii pt.: „[...]” - zamieszczonej na portalu [...] w dniu [...] marca 2012 r. o godzinie [...] - w zakresie numeru IP urządzenia, z którego korzystała ta osoba zamieszczając powyższą opinię,**
- 2) w pozostałym zakresie umarzam postępowanie.**

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga S. (zwanej dalej Wnioskodawcą) dotycząca odmowy udostępnienia danych osobowych w zakresie imienia, nazwiska, adresu zamieszkania, adresu e-mail oraz numeru IP komputera autora opinii pt.: „[...]” przez administratora portalu internetowego T. Sp. z o.o. (zwaną dalej Spółką).

W uzasadnieniu ww. skargi wskazano, iż w dniu [...] marca 2012 r., o godzinie [...], w serwisie prowadzonym przez Spółkę, w temacie: „[...]” zamieszczony został, przez osobę podającą się za T. W., wpis pod tytułem: „[...]”, oraz że wpis ten w swej treści zawierał wyłącznie nieprawdziwe i kłamliwe informacje dotyczące Wnioskodawcy, jego statutowych organów oraz działającego w zakładzie Wnioskodawcy związku zawodowego [...]. Podniesiono, że zawarte w przedmiotowym wpisie zarzuty są nieprawdziwe i nie znajdują pokrycia w faktach, a ponadto poniżają Wnioskodawcę w oczach opinii publicznej oraz mogą narazić go na utratę zaufania wśród aktualnych i potencjalnych kontrahentów, a także pracowników oraz innych osób. Wnioskodawca podniósł również, że w jego ocenie osoba, która dokonała przedmiotowego wpisu wypełniła swym zachowaniem znamiona czynu zabronionego opisanego w art. 212 § 2 Kodeksu karnego, oraz że Policja w dniu [...] kwietnia 2012 r. postanowiła odmówić wszczęcia dochodzenia, uzasadniając to

brakiem interesu społecznego w kontynuowaniu ścigania ww. czynu z urzędu, uznając jednocześnie, że czyn ten może być ścigany przez Wnioskodawcę z oskarżenia prywatnego. Wnioskodawca wskazał również, że nie dysponując technicznymi możliwościami uzyskania danych osobowych sprawcy opisanego wyżej występkę, zwrócił się w dniu [...] czerwca 2012 r. na podstawie art. 33 ust. 2 w związku z art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie danych osobowych o udostępnienie adresu IP autora komentarza, a Spółka pismem z dnia [...] czerwca 2012 r. odmówiła udostępnienia zawnioskowanych danych. Wnioskodawca podniósł również, że w tej sytuacji w celu dochodzenia swoich praw pozostało mu tylko zwrócić się do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (zwanego dalej również Generalnym Inspektorem).

Wnioskodawca wniósł o nakazanie Spółce udostępnienia danych osobowych w zakresie imienia, nazwiska, adresu zamieszkania, adresu e-mail oraz numeru IP komputera autora opinii oraz o zobowiązanie jej do zastosowania dodatkowych środków zabezpieczających, polegających na zabezpieczeniu ww. danych osobowych.

W toku postępowania przeprowadzonego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor ustalił następujący stan faktyczny.

1. W dniu [...] marca 2012 r. o godzinie [...] w prowadzonym przez Spółkę portalu [...] osoba podająca się za T. W. zamieściła dotyczącą działalności Wnioskodawcy opinię pt.: „[...]”.
2. W związku z powyższym wpisem Wnioskodawca w skierowanym do Komisariatu Policji [...] piśmie z dnia [...] marca 2012 r. złożył skargę „w sprawie o czyn zabroniony wypełniający zawartość kryminalną przestępstwa o znamionach określonych w art. 212 § 2 k.k.”, wniósł o zabezpieczenie dowodów i „ustalenie danych osobowych sprawcy zdarzenia oraz jego adresu zamieszkania”. Asesor Prokuratury Rejonowej [...] postanowieniem z dnia [...] kwietnia 2012 r. postanowił odmówić wszczęcia dochodzenia w sprawie wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu ściganego z oskarżenia publicznego, a brak jest interesu społecznego w kontynuowaniu ścigania czynu prywatnoskargowego z urzędu. W uzasadnieniu postanowienia zaznaczono, że pokrzywdzonym przysługuje prawo do wniesienia, do czasu upływu karalności występku, prywatnego aktu oskarżenia do Sądu Rejonowego [...].
3. Wnioskodawca, reprezentowany przez pełnomocnika, pismem z dnia [...] czerwca 2012 r. zwrócił się do Spółki o udostępnienie adresu IP autora powyższej opinii. W uzasadnieniu przedmiotowego wniosku wskazano, iż „[w] dniu [...] marca 2012 roku, o godzinie [...], w serwisie fakty i opinie w temacie: »[...]« zamieszczony został, przez osobę podającą się za T[...] W[...], wpis pod tytułem: »[...]« (...). Wpis ten w swej treści zawiera wyłącznie nieprawdziwe informacje szkalujące dobre imię S[...] jak i jej statutowych organów oraz działającego w S[...], związku zawodowego [...]. (...) Rozpowszechnianie przez internet pomówień poniżających S[...] w oczach opinii publicznej i mogących narazić ją na utratę zaufania zarówno wśród aktualnych jak i potencjalnych kontrahentów, a także pracowników oraz innych osób, wypełnia znamiona czynu zabronionego opisanego w art. 212 § 2 k.k. Ponadto mój Mandant rozważa możliwość wystąpienia przeciwko sprawcy niniejszych pomówień, na drogę postępowania cywilnego, z powództwem o naruszenie dóbr osobistych

S[...]. Mając na uwadze powyższe okoliczności, na podstawie art. 33 ust 2 w zw. z art. 32 ust 1 pkt. 4 ustawy o ochronie danych osobowych wnoszę jak na wstępie”.

4. W odpowiedzi na powyższe Spółka pismem z dnia 21 czerwca 2012 r. poinformowała, że takie dane mogą zostać i będą przekazane na wniosek sądu, prokuratury lub policji, oraz iż te instytucje mają możliwość zwolnienia administracji portalu z obowiązku dochowania tajemnicy danych osobowych użytkowników.
5. Spółka przetwarza informację o numerze IP komputera użytkownika, którego dotyczył skierowany do niej wniosek Wnioskodawcy. Nie przetwarza zaś informacji w zakresie imienia, nazwiska, adresu zamieszkania i adresu e-mail tego użytkownika.
6. Spółka, odnosząc się w złożonych w sprawie wyjaśnieniach do odmowy udostępnienia Wnioskodawcy żądanych przez niego danych wskazała, iż cyt.: „Portal [...] odmówił (...) udostępnienia numeru IP opiniodawcy, powołując się na zapis art. 18 ust. 6 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną. Stosownie do tego zapisu portal [...] udziela informacji na temat korzystających z jego stron użytkowników organom państwa, uprawnionym do tego na mocy prawa, do prowadzonych przez nie postępowań”.

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Generalny Inspektor zważył, co następuje.

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwana dalej także ustawą, określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych (art. 2 ust. 1 ustawy). W świetle przepisów ustawy administratorem danych osobowych jest organ, jednostka organizacyjna, podmiot lub osoba, o której mowa w art. 3 ustawy, która decyduje o celach i środkach przetwarzania tych danych (art. 7 pkt 4 ustawy). Stosownie do brzmienia art. 7 pkt 2 ustawy, pod pojęciem przetwarzania danych rozumieć należy jakiegokolwiek operacje wykonywane na danych osobowych, takie jak zbieranie, utrwalanie, przechowywanie, opracowywanie, zmienianie, udostępnianie i usuwanie, a zwłaszcza te, które wykonuje się w systemach informatycznych. Każda ze wskazanych w art. 7 pkt 2 ustawy form przetwarzania danych osobowych powinna znaleźć oparcie w jednej z przesłanek warunkujących legalność procesu przetwarzania danych osobowych, enumeratywnie wymienionych w art. 23 ust. 1 pkt 1-5 ustawy. Co istotne, materialne przesłanki przetwarzania danych osobowych wskazane w art. 23 ust. 1 pkt 1-5 ustawy mają charakter równorzędny i autonomiczny co oznacza, że spełnienie którejkolwiek z nich stanowi wystarczającą podstawę przetwarzania danych osobowych. W szczególności art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy zezwala na przetwarzanie danych osobowych, gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa. Z kolei zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy, przetwarzanie danych jest dopuszczalne, gdy jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą.

Wskazania wymaga ponadto, że Generalny Inspektor nie podziela stanowiska Spółki, z którego wynika, że kierowany pod adresem podmiotu świadczącego usługi drogą elektroniczną

(a zatem także Spółki) wniosek o udostępnienie danych osobowych osób korzystających z tych usług pochodzący od podmiotów innych niż organy państwa i uzasadniony względami innymi niż potrzeby prowadzonych przez nie postępowań nie może zostać uwzględniony z uwagi na art. 18 ust. 6 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2013 r. poz. 1422). Stosownie do brzmienia ww. przepisu, usługodawca udziela informacji o danych, o których mowa w ust. 1-5, organom państwa na potrzeby prowadzonych przez nie postępowań. Powyższy przepis istotnie kształtuje po stronie usługodawcy świadczącego usługi drogą elektroniczną obowiązek udostępnienia danych osobowych osób korzystających z tych usług organom państwa, na potrzeby prowadzonych przez nie postępowań. Tym samym art. 18 ust. 6 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną stanowi przepis prawa, o którym mowa w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy, nakładający wprost na określone podmioty określone prawa i obowiązki w zakresie przetwarzania danych osobowych usługobiorców usług świadczonych drogą elektroniczną. Organy państwa powołujące się na potrzeby prowadzonych postępowań, są zatem uprawnione do pozyskania niezbędnych dla tych celów danych osobowych osób korzystających z usług świadczonych drogą elektroniczną, a przetwarzanych przez podmioty świadczące te usługi – legitymują się bowiem przesłanką zezwalającą na takie ich przetwarzanie określoną w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy. Istnienie omawianego art. 18 ust. 6 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną w żadnym razie nie wyklucza jednak przetwarzania danych osobowych użytkowników usług świadczonych drogą elektroniczną w sytuacji, gdy spełnione zostaną inne przesłanki przetwarzania tych danych określone przepisami ustawy, samodzielne i niezależne od przesłanki z art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy – np. przesłanka z art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy. Stosownie do brzmienia art. 16 ust. 1 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną, do przetwarzania danych osobowych w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.), w związku ze świadczeniem usług drogą elektroniczną, stosuje się przepisy tej ustawy, o ile przepisy niniejszego rozdziału nie stanowią inaczej. Na tle omówionych regulacji ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną oczywiście nieuprawnionym byłby wniosek o wyłączeniu stosowania - w procesie przetwarzania danych osobowych osób korzystających z usług świadczonych drogą elektroniczną - art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy, czy istnieniu jakiegokolwiek szczególnej tajemnicy, obejmującej dane osobowe takich osób. Na stanowisku, że z brzmienia art. 18 ust. 6 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną wynika jedynie obowiązek udzielenia informacji o danych organom państwa na potrzeby prowadzonych przez nie postępowań, nie wynika natomiast zakaz udostępniania tych danych osobom, których prawa zostały naruszone, stanął również Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 21 sierpnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt I OSK 1666/12.

Odnosząc powyższe do okoliczności rozpatrywanej sprawy wskazać należy, że w ocenie Generalnego Inspektora wniosek Wnioskodawcy o udostępnienie numeru IP autora opinii znajdował prawne uzasadnienie w art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy i jako taki powinien zostać przez Spółkę uwzględniony. Wnioskodawca uzasadnił bowiem ww. wniosek wypełnieniem znamion czynu zabronionego opisanego w art. 212 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. z 1997 r. Nr 88, poz. 553 ze zm.) oraz wystąpieniem przeciwko sprawcy pomówień, na drogę postępowania cywilnego, z powództwem o naruszenie dóbr osobistych.

Zgodnie z art. 24 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2014 r. poz. 121), ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny (§ 1). Jeżeli skutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych (§ 2). Przepisy normujące procedurę cywilną wymagają zaś, aby każde pismo procesowe zawierało imię i nazwisko lub nazwę stron, a gdy pismo procesowe jest pierwszym pismem w sprawie, powinno ponadto zawierać oznaczenie miejsca zamieszkania lub siedziby i adresy stron, ich przedstawicieli ustawowych i pełnomocników [art. 126 § 1 pkt 1 i § 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101)].

Stosownie zaś do brzmienia art. 212 § 1 Kodeksu karnego, kto pomawia inną osobę, grupę osób, instytucję, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności, podlega grzywnie albo karze ograniczenia wolności. Jeżeli sprawca dopuszcza się czynu określonego w § 1 za pomocą środków masowego komunikowania, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku (art. 212 § 2 Kodeksu karnego). W razie skazania za przestępstwo określone w § 1 lub 2 sąd może orzec nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego, Polskiego Czerwonego Krzyża albo na inny cel społeczny wskazany przez pokrzywdzonego (art. 212 § 3 Kodeksu karnego). Ściganie przestępstwa określonego w § 1 lub 2 odbywa się z oskarżenia prywatnego (art. 212 § 4 Kodeksu karnego). Dla właściwego sformułowania prywatnego aktu oskarżenia niezbędne są dane osobowe oskarżonego w zakresie jego imienia i nazwiska oraz adresu zamieszkania. Zgodnie z regulującym tę kwestię art. 487 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 1997 r. Nr 89, poz. 555 z późn. zm.), akt oskarżenia w postępowaniu w sprawach z oskarżenia prywatnego może ograniczyć się do oznaczenia osoby oskarżonego, zarzucanego mu czynu oraz wskazania dowodów, na których opiera się oskarżenie. W doktrynie wskazuje się przy tym, że oznaczenie osoby oskarżonego wymaga podania jego imienia i nazwiska oraz adresu zamieszkania [cyt.: „(...) oznaczenie osoby oskarżonego winno być takie, aby zindywidualizować tę osobę i móc doręczyć jej wezwanie na rozprawę (imię, nazwisko, adres) (...)” T. Grzegorzczak „Kodeks postępowania karnego, Komentarze Zakamycza” Zakamycze 2003 r., Wydanie III rozszerzone i uzupełnione, s. 1245].

Mając na uwadze powyższe, niezbędność dysponowania przez Wnioskodawcę informacjami indywidualizującymi osobę, przeciwko której zamierza on skierować prywatny akt oskarżenia oraz powództwo w związku zarzutem nieuprawnionej ingerencji w sferę dóbr osobistych, nie budzi wątpliwości. W sytuacji, gdy Wnioskodawca nie dysponuje zasadniczo żadnymi informacjami o autorze opinii - poza tymi, które wynikały z jej opublikowania - zasadnym jest przyjęcie, że podejmowanie przez niego działań służących ustaleniu tożsamości tej osoby,

w celu pociągnięcia jej do odpowiedzialności cywilnej i karnej w związku z treścią tych publikacji, mieści się w pojęciu jej prawnie usprawiedliwionych celów. Oczywistym jest, że pozyskanie (przetwarzanie) danych osobowych w ww. celu w każdym przypadku zostanie uznane przez osobę, której dane te dotyczą, za sprzeczne z jej interesem. Okoliczność ta – zwłaszcza mając na uwadze prawne gwarancje obrony przed roszczeniami strony przeciwnej – nie świadczy jednak o naruszeniu ich praw i wolności. Przyjęcie przeciwnego stanowiska skutkowałoby bezzasadną ochroną tego, kto mógł dopuścić się bezprawnej ingerencji w sferę prawnie chronionych interesów innej osoby (zwłaszcza przekonany o anonimowości, jaką gwarantuje mu sieć internet) przed ewentualną odpowiedzialnością za jego działania. Jak podkreślił Naczelny Sąd Administracyjny w powołanym już wcześniej wyroku z dnia 21 sierpnia 2013 r. „(...) osoba dokonująca tych naruszeń musi mieć świadomość, że nie może nadużywać swoich praw naruszając prawa innych. Nie ma to nic wspólnego z ograniczaniem zasady wolności słowa. Wolność wyrażania swoich poglądów związana jest z ponoszeniem za poglądy te odpowiedzialności. Każdy kto wypowiada się publicznie, poza Internetem, ma świadomość co do ewentualnych konsekwencji wypowiedzi, które naruszają podstawowe, ustawowo chronione prawa innych osób. Nieuzasadnione niczym jest natomiast twierdzenie, że ktoś wypowiadający się anonimowo, w sposób naruszający dobra innych podmiotów ma podlegać szczególnej ochronie i to jego dane osobowe są dobrem, które ustawodawca miał zamiar chronić w pierwszej kolejności”.

Reasumując, w ocenie Generalnego Inspektora Spółka bezpodstawnie odmówiła Wnioskodawcy udostępnienia numeru IP autora opinii, uniemożliwiając tym samym Wnioskodawcy podjęcie dalszych działań służących takiej identyfikacji tej osoby, która pozwoli na skuteczne zainicjowanie przeciwko niej planowanych postępowań sądowych.

Stosownie do brzmienia art. 18 ust. 1 pkt 2 ustawy, w przypadku naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych Generalny Inspektor z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem, a w szczególności uzupełnienie, uaktualnienie, sprostowanie, udostępnienie lub nieudostępnienie danych osobowych. Mając na uwadze okoliczności przedmiotowej sprawy, Generalny Inspektor upoważniony jest – na mocy powołanej regulacji – do nakazania Spółce udostępnienia na rzecz Wnioskodawcy danych osobowych autora kwestionowanej opinii w zakresie, w jakim Spółka tymi danymi dysponuje - tj. informacji o numerze IP urządzenia, z którego zamieszczono opinię.

Mając na uwadze, że Wnioskodawca w skardze wnosił również o zobowiązanie Spółki do zastosowania dodatkowych środków zabezpieczających, wskazać należy, że w przypadku, gdy naruszenie przepisów o ochronie danych osobowych polega na nieudostępnieniu danych osobowych, przywróceniem stanu zgodnego z prawem nie jest zastosowanie dodatkowych środków zabezpieczających zgromadzone dane osobowe. Wobec powyższego takie rozstrzygnięcie sprawy nie byłoby zasadne.

W pozostałym zakresie wyznaczonym skargą Wnioskodawcy, tj. w zakresie, w jakim - wedle poczynionych ustaleń - Spółka nie dysponuje danymi osobowymi autora opinii (nie przetwarza tych danych) niniejsze postępowanie podlega obligatoryjnemu umorzeniu na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U.

z 2013 r. poz. 267). Jak ustalono w niniejszej sprawie, Spółka nie przetwarza informacji w zakresie imienia, nazwiska, adresu zamieszkania i adresu e-mail autora opinii. Zgodnie zaś z art. 105 § 1 Kpa, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części. Brzmienie powołanej regulacji nie pozostawia wątpliwości, iż w razie stwierdzenia bezprzedmiotowości postępowania organ prowadzący to postępowanie obligatoryjnie je umarza. Jednocześnie w literaturze przedmiotu wskazuje się, że bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego, o której stanowi art. 105 § 1 Kpa, oznacza, że brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego, a wobec tego nie można wydać decyzji załatwiającej sprawę przez rozstrzygnięcie jej co do istoty (B. Adamiak, J. Borkowski „Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz”. Wydanie 6, Warszawa 2004 r., str. 478). Zatem, wobec ustalenia, że Spółka nie dysponuje częścią żądanych danych, postępowanie służące badaniu zasadności skargi Wnioskodawcy w tym zakresie, w kontekście ewentualnego zastosowania środków przewidzianych w art. 18 ust. 1 pkt 2 ustawy, jest oczywiście bezprzedmiotowe.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) i art. 129 § 2 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267), strona niezadowolona z niniejszej decyzji może, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, zwrócić się do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa) z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.